ΠΡΟΧΘΕΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΤΕΛΕΤΗΝ

Ἐθεμελιώθη τὸ Ναΐδριον τοῦ Πτωχοκομείου Πατρῶν

Προϋπόθεσις ψυχικῆς περισυλλογῆς γερόντων

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ κ. ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥΤΣΟΥ

Ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ ἐθεμελιώθη προχθὲς τὴν πρωΐαν τὸ Ναΐδριον τοῦ Πτωχοκομείου Πατρῶν διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ὑπερεκατὸν τροφίμων του. Τῆς θεμελιώσεως προηγήθη εἰς τὸν ναΐσκον τοῦ Ἱδρύματος — θείας λειτουργία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἐκδημησάντων ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν, δωρητῶν, συνδρομητῶν καὶ τροφίμων τοῦ Ἱδρύματος.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Κωνσταντῖνος ἀναπέμπων εὐχὰς κατὰ τὸν Ἁγιασμὸν τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ναΐδριου

Ἀκολούθως, ἀπὸ τοῦ ναΐσκου, προηγουμένων τῶν ἐξαπτερύγων καὶ ἱερῶν εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἔφερον γέροντες — τρόφιμοι, ἱερὰ πομπὴ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνον καὶ ἀκολουθούντων τῶν ἐπισήμων, τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Πτωχοκομείου, τῶν τροφίμων του καὶ πολλῶν ἄλλων συμπολιτῶν, κατηυθύνθη εἰς τὸ σημεῖον — εἰς τὸ ἀνατολικὸν τμῆμα τοῦ περιβόλου τοῦ Ἱδρύματος — ὅπου κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ Ναΐδριου.

Μετὰ τὸν Ἁγιασμὸν ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Κωνσταντίνου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναΐσκου τοῦ Ἱδρύματος καὶ πνευματικοῦ συμβούλου τῶν γερόντων, πανοσ. ἀρχιμανδρίτου Ἀθαν. Σφουγγατάκη, κατετέθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ὁ θεμέλιος λίθος. Ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης πλακὸς φέρεται ἀναγεγραμμένον ὅτι τὸ Ναΐδριον θεμελιοῦται ἐπὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου καὶ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Πτωχοκομείου, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Κων. Παπαγγελούτσου, προέδρου, Γεωργ. Μπούρα ἀντιπροέδρου, Σταμ. Σκούρα, γραμματέως, Λαοδ. Τζόλα, ταμίου καὶ τῆς κυρίας Σμαράγδας Ἀγγελοπούλου, συμβούλου.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Εὐθὺς μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱδρύματος κ. Κωνστ. Δ. Παπαγγελούτσος, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,
Κυρίαι καὶ Κύριοι,

«Δὲν εἶναι, ἐν τῇ οὐσίᾳ, Ἵδρυμα τὸ Πτωχοκομεῖον — καὶ κυριολεκτικώτερον — τὸ Γηροκομεῖον. Εἶναι χρέος. Εἶναι ἀποστολὴ ἀνθρωπισμοῦ. Εἶναι ἔξαρσις. Καὶ εὐτυχῶς, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, ἀντεμετωπίσθη, ἐγγυώμενα τεχνικὴν στερεότητα. Ἐχρησιμοποιήθη ἡ καρδιὰ, ποὺ ἀσφαλίζει τὴν μεγάλην συνέχειαν. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἠλείας, τότε Κυρίλλου τοῦ Χαιρωνίδου ὁ ὁποῖος, μέσα εἰς τὴν ἔνταση τῆς εὐγενείας, ποὺ ἐθεσμὸν περιωπῆς, ἀξίας μιᾶς πόλεως, εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ὁποίας ἡ ὑψηλὴ ποιότης τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης οὐδέποτε ἐκρατήθη εἰς τὴν ἁπλῆν θεώρησιν καὶ τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἐπάρκειαν. Ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἐνεργοῦ ἀσκήσεως καὶ τῆς ὁλοψύχου καταθολῆς δυνάμεων, φροντίδων καὶ ὑλικῆς συμπαραστάσεως.

Καὶ εἶναι ἐξόχως πειστικὰ τὰ παραδείγματα. Ἡ σειρὰ τῶν εὐεργετῶν καὶ δωρητῶν μὲ προεξεχούσας τὰς μορφὰς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Ἱεροθέου καὶ τοῦ ἀλήστου μνήμης μεγάλου εὐεργέτου Δημητρίου Δαμίρη, συνιστᾶ πινακοθήκην τιμῆς, ἡ ὁποία καλεῖ εἰς εὐγνωμοσύνην καὶ προτρέπει διὰ τὴν συνέχειαν. Εἶναι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ Πτωχοκομείου σκυτάλη συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν παραδίδουν αἱ γενεαὶ εἰς τὰς γενεὰς διὰ νὰ δοξάζεται ὁ τίτλος τοῦ Πατραϊκοῦ προβαδίσματος εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς εὐποιΐας καὶ διὰ νὰ δικαιώνεται ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ πίστις, ὅτι, ὅταν τοιαύτη πρώτη ὕλη κινῆ τὸν ἠθικὸν μηχανισμὸν τῆς τοπικῆς ἀλκῆς, τότε τὸ μέλλον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἔρχεται ἀνοικτὸν εἰς ὡραίας πραγματοποιήσεις. Ἀκριβῶς ὅπως ὁ Πατραϊκὸς ὁρίζων εἶναι ἀνοικτὸς διὰ νὰ χωρέση ὅσον εἶναι δυνατὸν περισσοτέραν ὁμορφιὰν ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα τοῦ φυσικοῦ κάλλους.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἐνατένισιν πρὸς τὸ μέλλον θεμελιώνομεν σήμερον τὸ Ναΐδριον τοῦ Πτωχοκομείου Πατρῶν. Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν τροφίμων ἀνέκυψεν ἅμα τῇ ἐν ἔτει 1906 στεγάσει τοῦ Ἱδρύματος εἰς τὴν ὁλοκληρωθεῖσαν τότε οἰκοδομὴν αὐτήν. Καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα ἔχουν ὡς τόπον ἐκτελέσεώς των δύο δωμάτια τοῦ ἀνωγείου ὀρόφου. Ἰδιότυπος, βέβαια, ἐξοικονόμησις, ὀφειλομένη εἰς τὴν σκέψιν τῆς προσωρινότητος. Ἀλλὰ ἡ προσωρινότης ἐξειλίχθη εἰς κατάστασιν, διαρκέσασαν ὑπὲρ τὴν ἑξηκονταετίαν. Κατέστη ὅμως ἤδη ὑπαγόρευσις ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης ἡ ἀνέγερσις Ναΐδριου.

Καὶ τοῦτο, διότι πρὸ 10ετίας οἱ τρόφιμοι δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 40—50. Ἤδη, στεγάζονται μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς ἀνέσεις 102 γέροντες. Καὶ προκειμένων ἐσωτερικῶν διαρρυθμίσεων, θὰ μειωθῇ ὁ χῶρος κατὰ 6 κλίνας ἐνῶ ὑπάρχει δυνατότης αὐξήσεώς των κατὰ 18 διὰ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ναοῦ.

Ἐντεῦθεν ἡ ἀπόφασις τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ θεμελιωθέντος σήμερον Ναΐδριου εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἐλπίζομεν, μὲ τὴν ἐνεργὸν συμπαράστασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας καὶ μὲ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Δήμου Πατρέων — τιμηθέντος εἰς τὸ παρελθὸν διὰ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ ὀνόματός του, εἰς τὴν ἐντειχισμένην στήλην, ὡς τοῦ πρώτου μεγάλου εὐεργέτου τοῦ Ἱδρύματος—νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν λατρείαν τῶν πιστῶν, ἀφιερμένης

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Εὐθὺς μετὰ τὴν θεμελίωσιν, ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Πτωχοκομείου κ. Κωνστ. Παπαγγελοῦτσος.

ἔργον καὶ συναντήσῃ εἰς τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν του πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν εὐθυγράμμισιν τῶν συνεχιστῶν, τότε ἀποδεικνύεται ἀδάμαστον καὶ εἰς τὸν χρόνον καὶ εἰς τὰς ἐναντιότητας. Ὁ χρόνος μεταβάλλεται εἰς παράδοσιν. Γίνεται ὁ μεγάλος καλλιεργητής της. Καὶ ὁ ἀποφασιστικὸς γονιμοποιὸς ἑνὸς πνεύματος, ἱκανοῦ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, νὰ τὸν στηρίξῃ εἰς τὴν φέσιν τῆς δραματικῆς ἀδυναμίας, νὰ τὸν πείσῃ ὅτι δὲν εἶναι ὁ ἀπόκληρος καὶ ὁ ἐγκαταλελειμμένος, νὰ τὸν θωρακίσῃ εἰς θέματα ἀξιοπρεπείας καὶ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ μὲ τὴν πεποίθησιν τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ ἐναντιότης γίνεται ἡ νικηφόρος θέλησις διὰ τὴν δημιουργίαν διαρκῶς καὶ καλλιτέρων, διαρκῶς καὶ θετικωτέρων προϋποθέσεων ἐξελίξεων.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφοτέρων προκύπτει πάντοτε ἄρτιον μέγεθος. Καὶ ἄρτιον εἶναι τὸ μέγεθος τοῦ Πτωχοκομείου μας. Ἄρτιον, ὄχι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκας. Κάθε ἄλλο. Καὶ ἀτυχῶς πολὺ ἀπέχει αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέδου. Ἄρτιον ὅμως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ψυχικῆς ἀνταποκρίσεως τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ βλέπει ὡς τοπικὸν

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Τῆς Κας ΑΛΙΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Γ' (τελευταῖον)

Πῶς μποροῦμε λοιπὸν νὰ βοηθήσουμε τοὺς νέους νὰ κατακτήσουν τὴν πνευματικὴ αὐτὴ ἐλευθερία; Πῶς θὰ τοὺς δώσουμε τὴ δυνατότητα νὰ κάμουν κτῆμα τους αὐτὲς τὶς αἰώνιες, τὶς ἀναλλοίωτες ἰδέες; Ποιό φῶς δυνατὸ θὰ τοὺς ἀνάψουμε, γιὰ νὰ φωτισθῆ ὁ δρόμος τους;

Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες, τὸ πρόβλημα ἔχει μιὰ ἁπλὴ λύση. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ρίζουμε τὴ ματιά μας στὴν κλασσικὴ Ἑλλάδα. Μπροστά μας, θὰ δοῦμε τὴ δημιουργία ἑνὸς μεγάλου λαοῦ. Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα, μέσα σὲ λίγους αἰῶνες, εἶχε τὴ δύναμη νὰ πλάση ἕναν ὁλόκληρο κόσμο σὲ μιὰ ὑπέροχη λαμπρότητα. Γλῶσσα καὶ μύθος καὶ τέχνη καὶ ποίηση καὶ ἱστορία καὶ φιλοσοφία, ὅλα σὲ κλασσικὴ τελειότητα.

Ἀπὸ ἕνα τέτοιο λαό, ποὺ οἱ θεοί του τὸν εὐλόγησαν καὶ μπόρεσε νὰ θαστάζη τὸν πόνο μιᾶς τόσο μεγάλης δημιουργίας σὲ πεντακόσια μέσα χρόνια, δὲν ἔχουν ἄραγε νὰ διδαχθοῦν τίποτα οἱ γενιὲς τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν εὐλογία, ποὺ τοὺς χαρίζει ὁ δικός τους θεός; Κανένας λαὸς δὲν ἀγάπησε καὶ δὲν πίστεψε τόσο στὸν ἄνθρωπο, ὅσο ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικός.

Μέσα στοὺς λαούς, εἶπαν, ὁ Ἕλληνας στάθηκε ὁ ἀνθρωποπλάστης. Γιατί, γιὰ τὸν ἀρχαῖο Ἕλληνα, μυθικὲς μορφὲς δὲν στάθηκαν μόνο οἱ ἥρωες, ὁ Ἀχιλλέας, ὁ Ὀδυσσέας, ἡ Ἑλένη, ἡ Ἀντρομάχη. Στάθηκαν καὶ οἱ Ὀλύμπιοι θεοί. Καθὼς καὶ οἱ θνητοὶ νέοι, οἱ νικητὲς τῶν γυμνικῶν ἀγώνων, ποὺ ὕμνησε ὁ Πίνδαρος. Μυθικὴ μορφὴ εἶναι καὶ ὁ Περικλῆς στὸν Θουκιδίδη καὶ ὁ Κύρος στὸν Ξενοφῶντα καὶ ὁ Εὐαγόρας στὸν Ἰσοκράτη.

Οἱ Ἕλληνες ἀγωνίστηκαν γιὰ νὰ ὑψώσουν τὸν μυθικὸ ἄνθρωπο καὶ γιὰ νὰ πλησιάσουν τὸ μυθικὸ ἄνθρωπο. Οἱ Ἕλληνες ἀγωνίστηκαν νὰ ἐνσαρκώσουν τὶς αἰώνιες ἰδέες στὸ μῦθο καὶ νὰ τὶς κάμουν σκέπη τους καὶ φωτισμό τους. Οἱ Ἕλληνες, ὑπέταξαν τὴ ζωή τους στὸ μῦθο.

Ὁποιος κλείνει τὴ δύναμη νὰ ὑποτάξη τὴ ζωὴ στὸ μῦθο κι' ὄχι τὸ μῦθο στὴ ζωή, ἀξίζει νὰ τὸν μακαρίζη κανείς. Γιατί, αὐτὸ σημαίνει, πὼς θαστάει ν' ἀγωνιστῆ καὶ νὰ πονέση. Κι' αὐτὸς τὰ δοξασθῆ. Γιατί, ὅπως εἶπεν ὁ Εὐριπίδης: «Πόνος γὰρ εὐκλείας Πατήρ...».

Ἡ δική μας ἐποχὴ ἴσως, (αὐτὸ τὸ λέω μὲ κάποια ἐπιφύλαξη) μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ φυγόπονη ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ὅτι τρέμει στὸν πόνο τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐξύψωση τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, χάριν τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀσφαλῶς ὅμως μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ φυγόμυθη, μιὰ καὶ ἡ λαχτάρα μας νὰ σώσουμε μέσα μας τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ γίνουμε καλύτεροι ὑψώνοντας μιὰ μυθικὴ μορφὴ ποὺ νὰ δίνη σκοπὸ στὴ ζωή μας, σβύνει κυνηγημένη ἀπ' τὸ μεγάλο της ἐχθρό, τὴν ὡμὴ ζωή...

—Εἶναι ἀνάγκη αὐτὴ τὴ λαχτάρα νὰ τὴ δώσουμε σήμερα στοὺς νέους. Ὁ κάθε νέος ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπῆ στὴ ζωὴ ἀγνὸς καὶ ἀδιάφορος, νὰ ἔχη κλεισμένο στὴν ψυχή του τὸ μῦθο ἑνὸς ἀνθρώπου καλύτερου. Καὶ νὰχη τὴ δύναμη τῆς πίστης γιὰ νὰ κρατήση τὸν μῦθο αὐτὸν ἀλώβητο, σὲ κάθε σκληρότητα τῆς ζωῆς.

—Ἂς ἀφίσουμε στὴν ἄκρη τὴν ἀντίληψη τῶν συγχρόνων, ὅτι ξεπεράστηκαν ἡ ἐποχὴ τοῦ μύθου κι' ὅτι βαδίζουμε στέρεα πάνω στὸ ἔδαφος τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἀλήθειας.

Αὐτό, καθὼς εἴπαμε, μπορεῖ νὰ λεχθῆ γιὰ τὴ σφαῖρα τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ ἐπιστήμη, χαλάει τοῦ παλιοῦ καιροῦ τὰ ὄνειρα καὶ βάζει στὴ θέση τους τὴν πραγματικότητα.

Ὅμως, ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἡ ξηρὴ τροφὴ ποὺ προσφέρει τὸ λογικὸ στὸν ἄνθρωπο.

Ὁ μῦθος, εἶναι ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς.

—Ἡ ἀνάγκη τοῦ μύθου, εἶναι ὁλοφάνερη καὶ στὴ σύγχρονη ζωή.

Οἱ αἰώνιες ἠθικὲς ἀξίες, οἱ ἀναλλοίωτες ἰδέες, δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἀντιληπτὲς ἀλλοιῶς παρὰ σὰν μποῦν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου φορῶντας τὸν πολύμορφο μανδύα τοῦ μύθου.

Εἶναι τόσο δύσκολο ἡ νόηση νὰ πλησιάση τὶς μεγάλες ἀλήθειες τῆς ζωῆς.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, λέγει ὁ Πλάτων, ὁ μῦθος εἶναι τὸ ἐποπτικὸν μέσον ποὺ κάνει δυνατὴ τὴν οἰκειοποίηση τῆς ἀλήθειας, ποὺ δὲν τὴν φθάνει ἡ νόηση.

Ὁ μῦθος, εἶναι κι' αὐτὸς μιὰ ἔκφραση τοῦ πνεύματος, καὶ πάνω στὰ φτερὰ τοῦ μύθου τὸ πνεῦμα πετᾶ τὴν πλήρη τελείωσή του.

Γιατὶ ὁ μῦθος εἶναι μιὰ ἐνσάρκωση τῶν ὁραματισμῶν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι μιὰ δοκὸς προσανατολισμοῦ.

Εἶναι τὸ φῶς, ποὺ θὰ φωτίζη σταθερὰ τὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποὺ δὲν θὰ δειλιάση νὰ ἐκτελέση τὸ δύσκολο πνευματικό του καθῆκον, νὰ φτάξη νὰ θρῆ τὸν ἑαυτόν του, ποὺ χάνεται μέσα στὸ συνωστισμὸ τῶν πραγμάτων. Εἶναι τὰ ἴδια τὰ ἰδανικὰ τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Εἶναι τὸ πιστεύω του.

—Ὁ μῦθος στέκει πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ ζωή. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀλήθεια, ποὺ δυναμώνει τὸν ἀγῶνα στὶς ζωντανὲς ψυχές.

—Κι' ἂν δὲν φθάνουμε πολλὲς φορὲς σ' ἕνα τέρμα, δὲν ἔχει τόση σημασία.

Σημασία ἔχει ὁ δρόμος, ὁ φωτισμένος ἀπὸ τὸ ἄστρο ἑνὸς μύθου καὶ πάνω στὸν ὁποῖον βαδίζουμε μὲ δύναμη καὶ πίστη.

Κρατῶντας τὸ μῦθο στὴν περιοχὴ τῶν ἰδεῶν καὶ συνδυάζοντάς του μὲ τὴν πραγματικότητα, ἴσως πλησιάζουμε τὸν τέλειο τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς.

—Μὰ καὶ τὸ Ἔθνος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ μῦθο του, ποὺ τὸν δημιουργεῖ ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν οὐσία. Σοδιάζοντας ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ψυχή του.

—Ὁ Πλάτων στὴν Πολιτεία του γράφει πὼς «αἰσθάνεται ὅτι ἡ πολιτικὴ τάξη γιὰ νὰ συντηρηθῆ, χρειάζεται νὰ στηρίζη τὴν ὕπαρξή της στὴ δημιουργικὴ δύναμη τοῦ μύθου, ὡς μέσου ποὺ στερεώνει τὴν πίστη μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχή. Ἔθνος χωρὶς μύθο, ὅπλ. χωρὶς στόχους, χωρὶς προσανατολισμό, βαδίζει στὸ σκοτάδι.

Ὁ μῦθος εἶναι τὸ στερέωμα κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι.

—Γι' αὐτὸ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς μύθους μας, ἔστω κι' ἂν τοὺς ἐγέννησε ἡ κλασσικὴ Ἑλλάδα ἢ εἶναι δημιουργήματα τῶν νεοελληνικῶν χρόνων.

—Ὁ μῦθος, εἶναι μιὰ πηγὴ ὁμορφιᾶς.

Σαγηνεύει στὴν ἁπλῆ του μορφή, σὰν παραμυθῆ τὴν ἀθῶα παιδικὴ ψυχή.

—Ἀνυψώνει στὸν οὐρανὸ καὶ ἐξιδανικεύει τὸ αἴσθημα τῆς νιότης καὶ φλογίζει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὑπέρτατο ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἀνθρωπιᾶς.

—Στηρίζει τὰ ἔθνη στὴν πο-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ

Ο ΛΙΜΗΝ ΝΑ ΠΡΟΣΑΡΤΗΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ, ΤΟΝ ΦΥΣΙΚΟΝ ΦΟΡΕΑ ΤΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΠΑΤΡΕΩΝ κ. Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Κατὰ τὴν δημοσίαν συζήτησιν διὰ τὰ θέματα τοῦ λιμένος Πατρῶν, ἡ ὁποία διεξήχθη προχθὲς Κυριακήν, πρωτοβουλίᾳ τῆς «Ἑταιρίας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν αἴθουσαν» τοῦ Συλλόγου Εἰσαγωγικοῦ Ἐμπορίου, ὁ δήμαρχος Πατρέων κ. Θεόδ. Ἄννινος ἐξέθεσε, μεταξὺ ἄλλων, τὰς κατωτέρω ἀπόψεις.

Ἀφοῦ πύκαρίστησε τὴν Ε.Ε.Σ. διὰ τὴν πρωτοβουλίαν της, διεφώνησε πρὸς τὸν μονόλογον τῆς «δημοσίας συζητήσεως» — ἐξετέθησαν τὰ θέματα τοῦ λιμένος δι' ὁμιλιῶν — εἶπεν ὅτι οὗτος δὲν εἶναι ἐποικοδομητικός. Δὲν ἀφήνει, προσέθεσε τὴν ἀναπήδησιν ἰδεῶν καὶ νὰ διατυπωθοῦν τὰ συμπεράσματα παρουσίᾳ τῶν πολλῶν.

Συνεχίζων, εἶπεν ὅτι, «ὅσο σκληρὰ κι' ἂν θὰ διατυπωθοῦν αἱ ἀπόψεις μου, τονίζω πὼς βγαίνουν ἀπ' τὴ καρδιά, τὸ νοῦ καὶ τὶς γνώσεις».

Στὴν Ἑλλάδα, προσέθεσεν ὁ κ. Ἄννινος, προγραμματισμὸς καὶ συστηματικὴ ἐργασία δὲν ὑπάρχουν καὶ ὡς ἔννοια καὶ ὡς πρᾶξις. Πρὸς τοῦτο, ἕτερον ὡς παράδειγμα τὴν λίμνην Ἀγουλινίτσης. Μέχρι τὸ 1958, εἶπε, ποὺ ἤμουν ἀκόμη στὴν Μηχανοκαλλιέργεια, εἶχαν γίνει σχετικαὶ μελέται τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ὀλλανδῶν, ἡ προμελέτη Καλίνεκυ καὶ προμελέτη τῆς Μηχανοκαλλιεργείας ὑπὸ τοῦ κ. Ἀννίνου. Ἀλλὰ οὐδεμία ἐφαρμογή, οὐδεμία πραγμάτωσις.

Πρὸς ἐπίρρωσιν καὶ ἄλλων ἀναλόγων ἰσχυρισμῶν του, ὁ κ. Δήμαρχος εἶπεν ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ κακοδαιμονία αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὰ ἑξῆς:

α) Πολλοὶ φορεῖς ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἴδιο θέμα. β) Ἡ μικροπολιτικὴ ἔχουσα («πόρτες») πρὸς πολλοὺς φορεῖς, μπαίνει ἀπ' τὴ μιά, τορπιλλίζει τὰ τῆς ἄλλης καὶ ἐπανέρχεται ὑπὸ κυβερνητικὴν μελέτην. γ) Οἱ ὑπάρχοντες φορεῖς εἶναι πολλοὶ μαζὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀντικείμενο δὲν εἶναι ἀνεξάρτητοι οὔτε οἰκονομικὰ οὔτε διοικητικά.

Ἀκολούθως, ὁ κ. Δήμαρχος ὑπεστήριξεν ὅτι «λιμάνι στὴν πόλι μας δὲν ὑπάρχει. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ θυμόμαστε τὴ μορφή, ποὺ ἔχει σήμερα. Οὐδὲν ἤλλαξεν. Οὐδὲν ἔργον ἀνταξιο τῆς πόλεως ἀπὸ 30ετίας ἐγένετο.

Ὁ ρυθμὸς ζωῆς καὶ κινήσεως τοῦ λιμένος εἶναι θραδύτερος ἀπὸ τὸν θρίαμβον τῆς ἐξαγωγῆς τῆς σταφίδος. Εἶναι κρίμα, ὅταν χῶρες ὁλόκληρες σὲ 30 ἢ 50 χρόνια ἀλλάζουν μορφὴν καὶ ὑπόστασιν ἀκόμη, ἀλλάζουν τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας των. τοῦ μέλλοντός των, ἡμεῖς ἐδῶ νὰ συζητοῦμε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, νὰ φεύγουν οἱ δεκαετίες ἀνεκμετάλλευτες, ὅταν γνωρίζουμε τὴν λύσι τοῦ θέματος».

Κατὰ τὸν κ. Δήμαρχον, τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λιμένος Πατρῶν εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Νὰ μὴ ἀσχολοῦνται πρόσωπα μὲ προσωπικὰς ἀπόψεις, ἀλλὰ ὠργανωμένη ὑπηρεσία. 2) Στατιστικὰ δεδομένα, ἐπιστημονικὴ συγκρότησις καὶ μελέτη. Εἰς προγραμματισμένην διάρθρωσιν θὰ ἐγίνοντο δεκτὰ ἀσυζητητὶ τὰ ἑπὶ μέρους: α) Ὁ λιμὴν τῶν Πατρῶν εἶναι κέντρον τῆς Δυτ. Ἑλλάδος, τοῦ ἡμίσεος τῆς Ἑλλάδος. β) Εἶναι μέγας μεσογειακὸς λιμήν. γ) Δι' ἐθνικοὺς λόγους θὰ ἔπρεπε νὰ τονωθῆ τεχνητῶς, διὰ νὰ μὴ φαίνεται, μαζὶ μὲ τὸ ἥμισυ τῆς Ἑλλάδος, ὑπανάπτυκτος μὲ σῆμα τὸ «ξύλινο ὑνὶ τοῦ Ἡσιόδου». 4) Ὑπάρχουν δύο δυνατότητες τονώσεως: ἀνάπτυξις τοῦ λιμένος, κίνησις πλοίων· ποῖος θὰ τὶς πραγματοποιήσῃ; 5) Σὲ κάθε χώρα ὑπάρχει ἕνα δυναμικὸ Α' πρὸς κατανοήν. Βάσει προγράμματος καὶ συστήματος, ἡ κατανομὴ κάμνει μεγάλην τὴν ἀπόδοσιν τοῦ Α. Πρέπει νὰ γίνῃ συστηματικὴ κατανομὴ τοῦ Α ὡς πρὸς τοὺς λιμένας 6) Ὁ λιμὴν οὐδέποτε ἔλαβε μερίδιον ἀναλογιῶν — ἂς τὸ ὀνομάσωμε τῶν 500.000.000 ποὺ ἔλαβε φερ) εἰπεῖν ὁ Πειραιεύς. Νὰ δοθοῦν ἀμέσως 200.000.000 γιὰ τὸ λιμάνι τῆς Τρίτης πόλεως τῆς Ἑλλάδος. 7) Νὰ προσαρτηθῆ ὁ λιμὴν στὸν φυσικόν, φορέα του, τὸν Δῆμον. Ὁ πολεοδόμος κ. Σκιαδαρέσης, στὸ ρυθμιστικὸ σχέδιο Πατρῶν, λέγει: «Ἡ σχέσις τοῦ λιμένος μὲ τὴν πόλιν καὶ δὴ μὲ τὸ ἐμπορικὸν κέντρον τῆς πόλεως, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, εἶναι τοιαύτη ὥστε οἱονδήποτε πρό-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΓΚΡΕΚΑ
Οἱ Μαγιορκοὶ τῆς Ουζερίας
JOZEPH NANOR
ZOLTAN BODI
Ὁ πρῶτος τσιγγάνος βιολονίστας
THE POLIZZI BROTHERS
Ἰταλικὴ ὀρχήστρα ἀτρᾶζιόν
Τρῶτε μὲ τσιγγανικὲς μελῳδίες χορεύετε μὲ μοντέρνους ρυθμοὺς
VILLY'S PARK
Κάθε βράδυ

ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ
ΝΥΜΦΙΚΑ — ΣΤΕΦΑΝΑ — ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ
ΛΑΜΠΑΔΕΣ — ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ
ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο Νυμφικὸ Οἶκο τῶν Πατρῶν
«ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ»

ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ ΡΟΜΠΟΤ
CANDY
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΕΡΛΕΓΚΑΣ
Ρ. ΦΕΡΑΙΟΥ 85 — ΤΗΛ. 38—66

Η Δις ΛΙΛΙΝΑ Δ. ΚΑΤΣΑΜΠΑ
—ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ—
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΗΣ BEAUTY FARM